

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg vil gerne kvittere for, at ministeren helt entydigt har svaret på mit afsluttende spørgsmål, nemlig med svaret, at det er således, at de partier, der måtte vælge at stå bag den her første rammelov, også inddrages i udpegelsen af de første og for den sags skyld også senere nationalparker.

Det ændrer dog ikke på, at det fortsat, synes jeg, er en helt reel diskussion, hvorvidt det vil være fornuftigt at starte med flere end de en til to, måske tre – udtrykket er ved at sidde fast – som ministeren har lagt op til. Kunne vi få det tilsagn, at en til to, måske tre betyder tre? For hvis det betyder tre, har vi dog et udgangspunkt, som vi kan diskutere ud fra, og så er man jo et stykke i retning af det, nogle af os gerne vil, nemlig at sikre lovens formål.

Så derfor vil jeg spørge på en lidt anden måde: Hvis man i en tænkt situation havde penge nok på finansloven til det, ville ministeren så ikke også gerne starte med mindst en håndfuld, så man kunne få de fleste og stærkeste og bedste af de danske naturtyper, herunder eventuelt en marin nationalpark, med ind fra starten?

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Nej, jeg synes faktisk ikke, det er et spørgsmål om økonomi. Jeg synes, det er et spørgsmål om først at få nogle fornuftige erfaringer med, om vi gør det her på den fornuftige måde.

Man skal heller ikke undervurdere, at da der jo skal være nogle reelle ændringer, et reelt naturindhold til forskel der, hvor vi så beslutter os for, vi skal have de nationalparker, er der altså ganske meget at gå i gang med, hvis vi starter med en, to, måske tre. Jeg tror, hr. Johs. Poulsen erkender, at der ikke er nogen, der siger, vi kun skal have en, for så ville vi jo nok have lavet en nationalparklov for en bestemt nationalpark, og det var så nationalparken. Det er derfor, jeg siger: Selvfølgelig skal vi have et par stykker.

Men jeg mener faktisk ikke, det er rigtigt at sige: Skulle vi ikke bare starte med at udpege en fem, seks, syv stykker. Det synes jeg ikke. Jeg synes faktisk ikke, det er det klogeste. Jeg synes, det klogeste er at komme godt i gang, få nogle ordentlige erfaringer også med processen. Det kan vi jo vende tilbage til – nu lyser lampen allerede rødt – for det er jo en svær proces, fra vi har vedtaget loven, til det ikke længere f.eks. er pilotprojekter, altså til, at det nu er blevet alvor og

man kender vilkårene. Der skal vi jo også prøve at finde ud af, hvordan vi så får taget det næste skridt rimelig hurtigt.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Jeg ville egentlig have kommenteret det, ministeren indledte sin svarrunde med, nemlig de der såkaldte 558 mio. kr. ekstra, som hun lige syntes, hun skulle gøre opmærksom på. Det vil jeg lade ligge i dag, fordi ministeren ved godt, hvad jeg mener om det, i hvert fald udtrykket ekstra. Men lad det nu ligge.

Med hensyn til det, vi diskuterer her, kan jeg nu høre – og jeg er jo et positivt menneske – at ministeren siger, at det der med én park er drop-pet. Et par stykker er det mindste. Vi er dog kommet et lille stykke hen ad vejen i forhold til et godt udgangspunkt. Tak for det.

Kl. 15.00

Men når ministeren argumenterer med, at det er en god idé at skaffe sig erfaringer, før man går op til fem, seks, måske syv, ja, så er det jo netop en god idé at tage et pænt antal med fra starten, fordi der jo netop er meget forskellige erfaringer med udarbejdelsen af de modeller, der har ligget til grund for de ti projekter, vi taler om, og som vil være blandt de ti, vi vælger i første runde. Der er jo netop, kan man sige, foregået et meget forskelligt arbejde, som også vil være forskelligt i sit udgangspunkt, når man etablerer de første parker, og derfor kunne det give en meget værdifuld viden til den næste fase.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Per Clausen.

Miljøministeren (Connie Hedegaard):
Må jeg ikke have lov at svare?

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Undskyld, undskyld.

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Det kan godt være, hr. Per Clausen kan svare, men jeg tror, jeg foretrækker at gøre det selv.

Jeg er glad for, hvis hr. Johs. Poulsen mener – det vil jeg gerne give hr. Johs. Poulsen – at jeg har bevæget mig et skridt. Jeg har ikke bevæget mig et skridt i forhold til det, jeg har ment hele tiden. Lad os nu forestille os, at der var en, der var lige til at gå til, som ikke ville være nær så bøvlet i den videre proces, når man skal have